

El darrer episodi de *Col·lecció MACBA. Preludi. Intenció poètica* invoca el subjecte com a agent i protagonista de la seva pròpia història

► La darrera presentació de *Preludi. Intenció poètica*, la mostra de la Col·lecció MACBA comissariada per Elvira Dyangani Ose amb Antònia Maria Perelló, Claudia Segura i Patricia Sorroche, aborden noves narratives i formes d'enunciació, amb la qual cosa varien significativament l'estructura de la mostra, que, ja de partida, convidava els espectadors a crear el seu propi recorregut i a connectar amb l'obra i amb la seva intenció poètica.

► Aquesta aproximació se serveix, en gran part, d'obres adquirides els darrers anys que busquen nous espais de convivència amb altres obres de la col·lecció, però també d'obres que entren per primera vegada al museu per apropiar-se'l, permeabilitzant-ne el relat i el temps.

► Artistes que s'incorporen a la col·lecció: Adrián Balseca, Danica Dakic, Younès Rahmoun, Katia Kameli, Ian Hamilton Finlay, Daniel G. Andújar, Antoni Llena, Mireia Sallarès, Sinéad Spelman, Cabello/Carceller, Pepe Espaliú, Miguel Benlloch, Lenora de Barros, Ariadna Guiteras, Ramon Guillén-Balmes, Susy Gómez, Oriol Vilapuig, Eulàlia Valldosera, Lucia Nogueira, Lola Lasurt, Lara Fluxà, Rosemarie Trockel, Oussama Tabti, Carmen Calvo, Ana Prada, Eva Lootz, Charo Pradas, Helena Vinent, Dieter Roth, Eva Fàbregas i Teresa Solar Abboud. I s'hi presenten altres obres de Dora García, Marcel Broodthaers, Francesc Torres, Joan Brossa, Antoni Tàpies i Lucía C. Pino.

► Obeint a la voluntat de desenvolupar projectes específics que proposin noves maneres d'ocupar i habitar els espais del museu, la proposta de nova creació d'Eva Fàbregas –que parteix d'*Oozing* (2023-24), coproduïda amb la Fundació Botín– s'unirà a la instal·lació *Una pared* (2022-24), de Luz Broto, obra en procés, iniciada des de l'obertura de l'exposició i que, en certa manera, clausurarà l'exposició el 2025.

Títol: *Col·lecció MACBA. Preludi. Intenció poètica*

Dates MACBA: fins al 21 d'abril de 2025

Producció: MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Comissariat: Elvira Dyangani Ose, Antònia M. Perelló Ferrer, Claudia Segura Campins i Patricia Sorroche

<https://www.macba.cat/ca/premsa/intencio-poetica-2024>

Intenció poètica, que pren el títol del llibre homònim del poeta i filòsof de la Martinica Édouard Glissant, suposa un assaig per deconstruir tota dramaturgia museogràfica i donar centralitat a les obres i les seves maneres d'experimentar el món. Si, com deia Glissant, el poema mai no ha de negar el camí del món, ¿és possible un museu que advoqui per la percepció de les obres en si mateixes, amb tota la seva energia i desig, amb la seva intenció poètica?

La nova presentació d'*Intenció poètica* mostra més de setanta obres d'una trentena d'artistes i aborda noves narratives i models de relació. Algunes peces revoquen el marc habitual de l'edifici i d'altres reclamen, d'una manera molt física, l'activació per part de l'espectador.

Quin és el temps del museu? I de quina manera hi transitem? Aquest camí que fem per l'exposició al llarg del recorregut que ens revelen les obres ens les mostra com a contextos, com a grans narradores d'històries. Si el museu, per regla general, exigeix la corporalitat de l'espectador, la seva disposició física, molt més que la seva capacitat perceptiva, aquest primer àmbit de l'exposició ens convida a fer el gest de transitar i a prendre la nostra pròpia decisió. Un àmbit que convoca relats, fabulacions i aquest desdoblament del que es narra que té a veure amb el temps i la ciclicitat del ritual. Explicar el que s'explica, que alhora explica a qui ho explica. S'hi troben obres videogràfiques d'Adrián Balseca, Katia Kameli i Danica Dakić, juntament amb la instal·lació 77 (2014), de Younès Rahmoun, formada per setanta-set làmpades que representen les setanta-set branques de la fe dins de l'islam.

El llenguatge i la poesia comparteixen un mateix origen: aquest lloc de sorpresa des d'on necessitem anomenar el món. Pot l'art tornar-nos la poètica de l'infraordinari –de la quotidianitat, el que és habitual, allò que passa gairebé desapercebut–? Lluny del sincretisme artificios del llenguatge, aquest segon àmbit de la mostra enllaça amb una manera d'acostar-nos a la parla des de les entranyes i la víscera, des de l'angoixa i la fragilitat extrema, des de l'osca diminuta del pigment i l'escultura de cel·lofana, des del titella, els elements carnavalescos i la bretxa d'allò que és indicible. De manera hermètica o, de vegades, més oberta, les obres de Marcel Broodthaers, Francesc Torres, Ian Hamilton Finlay, Daniel G. Andújar, Dora García, Oriol Vilapuig, Dieter Roth, Joan Brossa, Oussama Tabti i Antoni Tàpies que hi trobem tracen línies de sentit sobre l'exercici d'anomenar i dir sobre els mutismes associats a la paraula.

El tercer àmbit d'*Intenció poètica* obre un diàleg amb un dels pilars sobre els quals es va sustentar la modernitat: la noció de subjecte. Les obres que articulen aquest àmbit –d'artistes com Antoni Llena, Mireia Sallarès, Sinéad Spelman, Cabello/Carceller, Pepe Espaliú, Miguel Benlloch, Lenora de Barros, Lucía C. Pino, Ariadna Guiteras, Ramon Guillen-Balmes, Susy Gómez, Eulalia Valldosera, Lucia Nogueira, Lola Lasurt, Lara Fluxà, Rosemarie Trockel, Carmen Calvo, Ana Prada, Eva Lootz, Charo Pradas i Helena Vinent– assagen reformulacions possibles de la subjectivitat amb cossos que expandeixen el contracte social proposant alteritats interiors, articulacions múltiples del desig, organismes absents, membranes biomòrfiques. Atendre-les suposa un exercici de futur possible que ratifica el lloc transcendental de les anomenades microhistòries –és el cas de Mireia Sallarès– en la formulació de l'esdevenir del museu i el seu diàleg ineludible amb una modernitat o modernitats comparades.

Obeint a la voluntat de desenvolupar projectes específics que proposin noves maneres d'ocupar i habitar els espais del museu, el projecte *Oozing* (2023-24), d'Eva Fàbregas, coproduït amb la Fundació Botín, ens convida a transitar per les seves escultures inflables, que, a través de les formes, volums i escala, són capaces d'alterar la percepció de nosaltres mateixos i de l'espai on es troben.

A la torre del museu s'hi mostra *Tunnel Boring Machine* (2022), de Teresa Solar, obra que es va presentar el 2022 a la 59a Biennal d'Art de Venècia, a l'exposició *The Milk of Dreams*, comissariada per Cecilia Alemani, i incorporada a la Col·lecció MACBA aquell mateix any gràcies als fons recaptats en la quarta edició de *Sortir del MACBA*, organitzat per la Fundació MACBA.

L'extensió arquitectònica dels pilars d'*Una pared* (2022-24), de Luz Broto, és un gest que formula la disrupció material dels límits del museu i que està en diàleg amb l'edifici mateix des de l'inici de l'exposició, i que finalment tancarà l'accés habitual a les sales durant dues setmanes el gener de 2025, amb la qual cosa es proposarà als visitants transitar per l'edifici d'una manera diferent.